

X. DUCHOVNÍ VÝKLAD JEDNOHO OMEZENÉHO ASPEKTU OBSAHU KAPITOLY OSMÉ V PROROKU DANIELOVI

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 71 - 80, X.

V kapitole osmnácté knihy „Realita, mýty a iluze“ bylo zjeveno, že třicet pět knih ve Svaté bibli obsahuje vnitřní smysl. Tento vnitřní smysl je tím, co činí Svatou bibli svatou. Bylo zde také zjeveno, že existuje nejméně deset odlišných významů a smyslů obsažených v tomto vnitřním smyslu.

Jiným tajemstvím o obsahu a významu Svaté bible v jejím vnitřním smyslu, je to, že cokoli je v ní napsáno, je psáno tak, aby vyvolávalo odlišná chápání a výklady, přizpůsobené rozličným typům, rozpoložením, stavům, procesům a místům v historii duchovního progresu či regrese lidských bytostí, jakož i sentimentálních entit v celém Stvoření i v zóně vymístění. Takže, jak se zdůrazňuje v kapitole třetí této knihy, odlišné věky, období, epochy a odlišné politické situace vyvolávají odlišné duchovní významy a aspekty každého zjevení, obsaženého v těchto třiceti pěti knihách Bible Svaté.

To prostě znamená, že kupříkladu duchovní výklad událostí relevantní dobám před Prvním příchodem Ježíše Krista se bude zcela lišit od výkladu událostí, které se odehrály po tomto prvním příchodu. Také bude odlišný od národa k národu, od jednoho náboženství k druhému, od jednoho století k jinému, od jedné světové války k jiné, od jedné hlavní události k jiné atd. Všechny tyto doby a jejich události, ať jsou politické, sociální, ekonomické, náboženské, osobní či, jakékoli máme, jsou výsledkem a důsledkem nějakého duchovního stavu věcí všech dotyčných bez ohledu na to, zdali si dotyční jsou či nejsou uvědoměle vědomi, že reprezentují nějakou duchovní záležitost či kondici uvnitř sebe a mezi lidmi v celém Stvoření a zóně vymístění a reagují na ni.

Takže je například omylem předpokládat, že dvě velké světové války dvacátého století na této planetě byly výsledkem politické manipulace a chtivosti po dobývání a po moci těch, kdo tyto války vyvolali. To je jen zdánlivá pravda. Jak již zdůraznil Swedenborg, je skutečnou pravdou to, že tyto války byly výsledky určitých perversí náležitě duchovní aplikace Božské pravdy z Božského dobra, které lidstvo sledovalo prostřednictvím svých hlavních náboženství a jejich zdeformovaných a nesprávných doktrín či náboženství ateismu v případě Sovětského svazu.

Kdykoli určité perverze Božské pravdy splní svůj účel a jsou většinou lidí plně přijaty a uznány jako způsob života, tito lidé spustí důsledky takového přijetí. Trestají sami sebe, aniž by si to trestání vědomě uvědomovali, prostředky, způsoby a v rozsahu odpovídajícím a obsaženém v této jednotlivé formě perverze. Takže lze najisto usuzovat, že všechna strádání, utrpení, ukrutnosti, ohavnosti a ošklivosti, která potkávají jak jedince, tak i celou společnost a lidstvo, jsou výsledkem přijetí nějaké formy perverze, deformace a falzifikace Božské pravdy z Božského dobra.

Vnitřní smysl Svaté bible je uspořádán tak, aby byl s to obsahovat, v jejich bezčasovém a bezprostorovém pojmání, všechny rozličné aspekty takových deformací, perversí a falzifikací a nastínit z nich cestu ven. Proto odlišné doby a kondice vyžadují odlišnou

interpretaci toho, co je obsaženo ve Svaté bibli. Hlavní chybu většiny vykladačů Svaté bible lze nalézt ve faktu, že se pokouší o tento výklad v globálním, všezahrnujícím a generálním smyslu, použitelném uniformně na všechny situace a kondice. Z takové pozice nastávají hlavní chyby jejich výkladů proto, že vykladači násilně přesunuli a přenesli tentýž význam a smysl na všechny situace a kondice obecně. Lpění na takových jednostranných výkladech je velmi nebezpečným podnikem, protože má za výsledek redukci a napájení mnoha protikladných názorů, pohledů a filosofii, které se ustanovují v rozličných formách náboženství a sekt, které se bláznivě a nesprávně domnívají, že jsou pouze tím jediným, co obsahuje absolutní pravdu. Ovšem jak je to zřejmé, nikdo nemůže znát či mít absolutní pravdu, protože nikdo není absolutní.

Proto je třeba a se vyhnout upadnutí do této léčky a naučit se vidět věci v jejich progresivní, stále se měnící a pohyblivé perspektivě. Konec konců tak byla Svatá bible napsána, to jest jazyk Svaté bible odráží tekutost a neustálou proměnlivost všech stavů a rozpoložení v celém Stvoření, jakož i v zóně vymístění.

V této době bude zjeven jeden omezený aspekt toho, co je obsaženo v kapitole osmé Proroka Daniela, jako relevantní současné duchovní kondici lidstva. Tento aspekt není ani vyčerpávajícím, úplným či pouze jediným. Nelze se pokoušet o žádná zobecnění. Při výkladu tohoto aspektu se důrazně upozorňuje, že jeho relevance je platná jen pro tuto jednotlivou dobu. Později, až se vyvolají některé jiné aspekty, bude mít tato interpretace jen historickou hodnotu.

Z předešle řečeného je zřejmé, že lidé mají sklon lpět na jednom výkladu, jako majícím všezahrnující platnost pro všechny doby, situace a kondice, namísto toho, aby na ně pohlíželi jako na mající jen historickou hodnotu, již nepoužitelnou nebo použitelnou v současné době u rozpoložení jen v omezeném smyslu.

S tímto upozorněním, které má být neustále na mysli, následuje omezený výklad jednoho aspektu kapitoly osmé Proroka Daniela.

Kapitola osmá Proroka Daniela se především zabývá dvěma záležitostmi, jak je odrážejí dvě zvířata, popsaná v této kapitole. Pro obecné pochopení: Všichni živočichové ve Svaté bibli souvztaží s různými pozitivními i negativními lidskými stavy a kondicemi, obzvláště s jejich emocemi a afekcemi. Na straně druhé v obecnosti souvztaží s hlavní a panující láskou, která vládne lidskými životy. V této kapitole jsou popsána dvě taková zvířata. Jedním je beran, druhým kozel. Takže lze předpokládat, že se popisují dvě hlavní lásky, které v současnosti na této planetě a v ostatních oblastech zóny vymístění panují lidskému u životu. Později se v této kapitole tato dvě zvířata vykládají tak, že to první jsou králové Medie a Persie a kozel je jako Řecké království. Kdykoli je jmenován nějaký národ svým jménem, v zásadě to ve vnitřním smyslu Svaté bible neznamena fyzický, politický národ o sobě, ale namísto toho to znamená formu, jednotlivou, zvláštní formu a způsob, jimiž se některá z panujících lásek projevuje, aktualizuje, realizuje a uvádí do praxe.

Ve třetím verši této kapitoly se říká:

„Tehdy jsem pozvedl své oči a hle, viděl jsem berana stojícího vedle řeky, který měl dva rohy, a ty dva rohy byly veliké, ale jeden byl větší než druhý a ten větší vzešel poslední.“

Pravý duchovní výklad tohoto verše, jaký je relevantní této zvláštní době, je následující: Beran stojící vedle řeky znamená hlavní panující lásku, která v lidech v současné době převládá ve formě stagnujícího rozpoložení. „Stojící vedle řeky“ odráží stagnující rozpoložení. Řeka reflektuje neustálý duchovní pokrok a plynutí a plynost všech duchovních záležitostí. Avšak „stojící vedle řeky“ znamená přehlížení jakékoli potřeby takového duchovního pokroku, plynutí a změny. Beran v této konotaci představuje lásku, ovládající většinu lidí, k zevním, bezcenným, tělesným, vnějším, hmotným, povrchním a pomíjivým věcem, podporovanou dvěma mocnými přesvědčeními. To se odráží ve výroku: „dva rohy byly veliké“. Jeden roh znamená moc přesvědčování, aby se tato láska přijala. Nutnost přijetí této lásky jako vládnoucí formy v životě každého musí předcházet před tím, než se přijme a projeví druhá přesvědčivost této lásky. To je zřejmé z výroku: „Ale jeden byl větší jak ten druhý a ten větší vzešel později.“ Větší roh znamená manifestaci síly přesvědčení, která uspěla přesvědčit současně existující lidi, že neexistuje žádná jiná hodnotná láska, než láska ke všemu vnějšímu, pomíjivému, dočasnému, hmotnému a obzvláště k tomuto fyzickému či pozemskému projevu jejich životů.

Ve verši čtvrtém se říká:

„Viděl jsem berana trkat na západ, na sever a na jih, takže žádné zvíře před ním nemohlo obstát; ani tu nebylo žádné, které by mohlo vyváznout z jeho rukou, nýbrž dělal si, co chtěl, a vzmohl se.“

„Viděl jsem berana trkat na západ, na sever a na jih“ znamená, že tato vládnoucí láska ke všemu zevnímu a k fyzickým aspektům lidského života nahrazuje duchovní Dobro a jeho Pravdu, označované slovy „na západ“, přírodní dobro a jeho běžné vnímání, označované slovy „na sever“, a duchovní Pravdu a její Moudrost označovanou slovy „na jih“, takže žádný jiný typ hlavní panující lásky by se nemohl uchytit, což je označeno slovy: „takže žádné zvíře před ním nemohlo obstát“. Tato vládnoucí láska byla přijata vůlí většiny lidí. Toto přijetí znamená jejich úplnou identifikaci s touto láskou až do bodu, kdy se nikdo nebude moci osvobodit od této lásky a ta se stane bezkonkurenčním vládcem všeho v lidském životě. To je označeno slovy: „nýbrž dělal si, co chtěl, a vzmohl se“.

Je třeba si uvědomit fakt, že jakmile se někdo ztotožní s láskou, která mu vládne, a ta se stane součástí jeho vůle, tato láska se stává zdrojem jeho života. Život či motivace k životu vyvěrá z vlastní vůle být a existovat. Jestliže tedy někdo přijme do své vůle formu, stav a kondici jakékoli lásky, přivlastňuje si tuto lásku a ta se stává zdrojem jeho života.

Ve verši pět čteme následující:

„A jak jsem pozoroval, náhle přišel od západu kozel přes celý povrch země, aniž by se dotkl půdy; a ten kozel měl mezi svýma očima nápadný roh.“

V tomto verši je popsána jiná vládnoucí láska. Když se uváží rozpoložení hlavní lásky vzhledem k zevnějšnostem, jak je popsáno beranem, jeden si náhle uvědomí, že jeho pravý zdroj a původ je z něčeho jiného, co překonává předešlou panující lásku. Že „kozol přišel od západu přes celý povrch země, aniž by se dotýkal půdy“, znamená, že z nedostatku uvědomění si Božské lásky Nejvyššího, z níž vyvěrají všechny pozitivní hlavní panující lásky a jejich afekce, emoce, stavy, procesy a kondice, vyvěrá náhrada božské lásky láskou k sobě, reprezentovaná zde kozlem. „A kozel měl mezi svýma očima

nápadný roh" znamená sílu sebelásky ospravedlnit, omluvit a zracionalizovat své jsoucno a bytí.

Verš šestý:

„Pak přišel k beranovi, jenž měl dva rohy, kterého jsem viděl stojícího vedle řeky, a běžel k němu se zuřivou silou.“

Tento verš popisuje fakt, že vládnoucí sebeláska nemůže tolerovat či přijmout jako nezávislou sílu a moc žádný jiný typ lásky. Sebeláska potřebuje stálý pohyb ve svém vlastním pseudopokročení, aby se napájela ospravedlňováním, racionalizací a omlouváním všech svých protivných a negativních důsledků a následků. Proto nemůže vystát stagnaci hlavní panující lásky zevnějšností, která nedovoluje žádnou změnu z obavy před ztrátou svého vlastnictví. Avšak tato kondice je pro vládnoucí lásku k sobě nesnesitelná, protože její povahou je stát se jediným nepochybným vládcem všeho ve jsoucnu a bytí, aby to sloužilo této lásce s bezpodmínečnou oddaností a obdivem.

Verš sedmý:

„A viděl jsem ho srazit se s beranem; zuřivě se proti němu rozběhl, napadl berana a zlomil jeho dva rohy. Beran neměl žádnou sílu mu odolat, nýbrž ten ho srazil na zem a rozšlapal; a nebyl nikdo, kdo by mohl vyprostit berana z.jeho rukou.“

Tato slova popisují pohlcení panující lásky k zevnějšnostem vládnoucí láskou k sobě. Před tím, než se toto pohlcení odehraje, je nutné odstranit dvě přesvědčení panující lásky zevnějšností – že je nutné tuto lásku přijmout; a že tato láska je jedinou láskou, která je v jsoucnu a bytí k dispozici, jež motivuje lidský život. Faktem je, že sebeláska nemůže tolerovat žádný jiný zdroj života než sebe sama, a tudíž ohromnou silou a motivačním faktorem svého jsoucna a bytí odstraňuje takové přesvědčení, vrhá je dolů k zemi a rozdupe je, což znamená podřídí si je, učiní je svým služebníkem, uvede je do pozice prostředků k získání a opanování všeho ve jsoucnu a bytí kvůli své vlastní lásce. Z takového rozpoložení nikdo či nic nemůže učinit nic ohledně toho, co představuje beran.

Verš osmý:

„Proto se kozel velmi zmohl; ale když se stal mocným, větší roh se zlomil a na jeho místě vyrostly čtyři nápadné rohy ke čtyřem větrům z nebes.“

V tomto verši se popisuje, jak se panující láska k sobě bez žádného ohledu na někoho či něco jiného stává jedinou hlavní, motivační silou lidského jsoucna a bytí. Jakmile se ustanoví, není již potřeba vkládat veškerou její sílu do přesvědčování, že je jediným zdrojem života. Namísto toho nyní potřebuje ospravedlnit, racionalizovat a omlouvat své jsoucno a bytí všem ostatním silám, které jsou k dispozici. Takže vyvine další čtyři rohy, které souvztaží se čtverým hlavním přesvědčováním namířeným k zničení čtyř substanciálních a esenciálních principů Absolutní Božské přirozenosti Nejvyššího. Vždyť hlavním účelem a cílem této panující lásky je odstranit každého jiného ve Stvoření, kdo má pozici moci. Protože Nejvyšší je ve Své Absolutní přirozenosti, jak odrážejí tyto čtyři substanciální a esenciální principy, popsané ve třetí kapitole této knihy, jedinou Absolutní mocí a Zdrojem všeho života ve veškerém Stvoření, je jen přirozené a logické, že tato hlavní panující láska k sobě bude mít za svůj nejzazší účel ovládnutí absolutní

moci z Nejvyššího.

Tato čtyři přesvědčení se odrážejí ve stavu sebeospravedlňování, vlastní výjimečnosti, neomylnosti a netolerantnosti. Takže jejich sebeláska předstírá, že je jedinou, která obsahuje veškerou pravdu a má vždy pravdu; je to pouze jediná výjimečná síla, která může mít všechny význam a platnost, nemůže se nikdy mýlit, protože je jediným pravým jsoucím a bytím, a tudíž nic jiného nelze tolerovat či přijímat jako rovného partnera tomuto druhu lásky. Sebeláska doufá, že těmito čtyřmi ohavnostmi dospěje ke čtyřem esenciálním a substanciálním principům Nejvyššího, reflektovaným ve slovech: „ke čtyřem větrům nebes“, a odstraní Absolutní moc Nejvyššího. Avšak aby tak učinila, potřebuje tato sebeláska vyvinout určitou taktiku a metody, jimiž by byla s to uspět ve svém podnikání. To se popisuje v následujících verších.

Verš devátý:

„A z jednoho z nich vystoupil malý roh, který rostl nadmíru velice k jihu, k východu a k Nádherné zemi.“

„Malý roh, který rostl nadmíru velice k jihu, k východu a k Nádherné zemi“ znamená postupný rozvoj hlavních pseudoduchovních trendů, jak je odrážejí čtyři hlavní náboženská přesvědčení na této planetě, která nahrazují Božskou moudrost, kterou značí „jih“, a která nahrazují Božskou lásku, označenou jako „východ“, a veškerý pozitivní stav, označený „Nádhernou zemí“.

V této konotaci „Nádherná země“ znamená všechna nebesa a veškerý pozitivní stav.

Verš desátý:

„A vyrostl až k nebeskému zástupu; a svrhl některé ze zástupu a některé z hvězd na zemi a rozdupal je.“

Tento verš popisuje úspěšnou expanzi panující sebelásky v lidských životech až do bodu, kdy v nich postupně nahradila mnohé aspekty Božské pravdy a Božského dobra uvádějí je do podřízené pozice, aby sloužily jejich egoistickým snažením.

Verš jedenáctý:

„Vypjal se i tak vysoko jako Princ zástupů; a jím byly zrušeny denní oběti a místo Jeho svatyně bylo svrženo dolů.“

V tomto verši se popisuje, že skrze svá čtyři hlavní náboženská přesvědčení tato sebeláska uspěla v umístění se do lidských myslí na místo všezahrnující Božské pravdy, která obsahuje všechny aspekty Pravdy, a že vzhledem k tomu se uzavřel neustálý styk a komunikování s Niternou myslí, kde přebývá pravý Nejvyšší, a faktem odmítnutí, že takové věci jako Niterná mysl a duchovní principy existují, byla uvedena do úplné dominance zevní mysl.

Verš dvanáctý:

„Kvůli přestoupení propadla armáda rohu, aby se protivil denním obětem; a pravdu

srazil dolů na zem. Toto vše učinil a dařilo se mu.“

Tento verš odráží fakt, že kvůli počáteční aktivaci negativního stavu byly všechny nepravdy, zla a ohavná přesvědčení o nich přivlastněny jejich sebelásce a staly se v rukách sebelásky nástrojem, zabraňujícím každému před neustálou komunikací a stykem s niternostmi a s Nejvyšším v těchto niternostech. Tímto aktem byla nepravda prohlášena za pravdu, sebeláska prohlášena za dobro a řádná pozice hlavou vzhůru byla prohlášena za pozici vzhůru nohama. Takže se tehdy v lidské mysli pevně ustanovila obrácená pozice vzhůru nohama a úspěšně se uchytila v lidských životech.

Verš třináctý:

„Pak jsem uslyšel svatého hovořit; a jiný svatý řekl tomu, co hovořil: „Jak dlouho bude vize týkající se denních obětí a přestoupení, která pustoší, vydávání jak svatyně i zástupů, aby byly pod nohou rozdupány?“ “

V těchto slovech: „svatý“ a „jiný svatý“ jsou označeni duchovní rádci, kteří jsou na této Zemi přiděleni Nejvyšším Niterné mysli každého za účelem udržování neustálé spojující linky lidské mysli se všemi ostatními úrovněmi Stvoření. Zde se dotazovali, jak dlouho tato situace bude pokračovat a jak dlouho bude panovat tato pozice vzhůru nohama?

Verš čtrnáctý:

„A řekl mi: „Po dva tisíce tři sta dní; pak bude svatyně vyčištěna.“ “

V niterném smyslu tato slova nepopisují fyzický čas, ale namísto toho určují stupeň a potřebu naplnění a užitku, který negativní stav poskytuje pro poučení každého v celém Stvoření Nejvyššího. „Dva tisíce“ znamená všechny aspekty negativních panujících lásek, které byly přijaty lidmi a stvořeními na této planetě a po celé zóně vymístění, zatímco „tři sta dní“ znamená, dokud nevyčerpají svou užitečnost a dokud každý ve Stvoření Nejvyššího a v zóně vymístění nezíská plné poučení o povaze negativního stavu. Pak bude negativní stav odstraněn a cesta do Niterné mysli a do duchovního světa se otevře a v tomto světě se znovu ustanoví správná pozice hlavou vzhůru.

Verš patnáctý:

„Nyní se stalo, když jsem já, „Daniel“, spatřil toto vidění a pátral jsem po významu, že náhle přede mnou stanul jeden, mající vzezření člověka.“

V tomto verši „Daniel“ znamená ostatky veškerého Dobra a Pravdy Nejvyššího, které je obsaženo v každé lidské bytosti v nejniternějším centru Niterné mysli. „Člověk, který náhle stanul před Danielem - ten, mající zjev člověka“ označuje představitele nejvyššího Duchovního rádce Niterné mysli.

Verš šestnáctý:

„A slyšel jsem nad Ulajem lidský hlas, který volal a řekl: „Gabrieli, učiň, ať tento člověk pochopí toto vidění“. “

V tomto verši „slyšení lidského hlasu mezi břehy Ulaje“ označuje hlas nejvyššího

Duchovního rádce, Jímž je Nejvyšší, Kdož, je Absolutní a jako Absolutní v Sobě uchovává všechny možnosti změn a všechny formy nekonečného pokroku, což reflektuje výrok, že byl mezi břehy Ulajskými. „Gabriel“ znamená představitele Nejvyššího, který byl pověřen k Niterné mysli za účelem zjevení či poskytnutí porozumění rozličným tajemstvím, obsaženým ve vlastní Niterné mysli na základě Přítomnosti Nejvyššího v ní.

Verš sedmnáctý:

„Tak přišel blíž, kde jsem stál, a když přišel, polekal jsem se a padl jsem na svou tvář, ale on mi řekl: „Pochop, lidsky synu, že toto vidění se vztahuje na dobu konce“.“

Tento verš označuje, že kvůli neexistenci nějakého přímého kontaktu mezi Niternou myslí a zevní myslí lidských bytostí a každého, kdo je v negativním stavu, to způsobuje starosti a následné pokoření v tom, že není schopnost pochopit vůbec nic bez přímého zjevení od Nejvyššího. Tato slova také znamenají, že právě před tím, než se negativní stav odstraní, sebeláska a jí sloužící láska k zevnějšnostem ovládne všechny sklony a motivace lidí, kteří padli do léčky zóny vymístění včetně planety Země.

Verš osmnáctý:

„Když se mnou mluvil, byl jsem v hlubokém spánku s tváří k zemi; ale uchopil mě a postavil mě zpříma.“

Tato slova odrážejí fakt, že za současně existujících podmínek je jen jeden způsob, jakým lze být v kontaktu s vlastní Niternou myslí a s vlastními duchovními rádci a jenž může odhalit všechny tyto záhady a tajemství a přinést pochopení pravého významu negativního stavu a jeho následků. Tento stav je stavem hluboké, důkladné duchovní hypnózy či transu, označeném slovy: „v hlubokém spánku s tváří k zemi“. Uchopením ho tak, že stál zpříma, se označuje prohloubení duchovního transu do úrovně plenárního stavu, jenž je stavem všezahrnujících aspektů vlastního jsoucna a bytí, který může chápat a vnímat věci v jejich náležitém a správném významu.

Verš devatenáctý:

„A řekl: „Hle, seznámím tě s tím, co se stane v pozdější době rozhořčení; neboť v určený čas bude konec“.“

Tento verš znamená, že veškerá znalost ohledně negativního stavu a jeho následků je k dispozici v nejniternější svatyni Niterné mysli každého, ale nemůže být známa vnější mysli, aby nemohlo nastat žádné rušení Božské prozřetelnosti. Také je to odraz ujištění, že v jednom bodu bude negativní stav odstraněn ze jsoucna a bytí.

Verš dvacátý:

„Beran, jehož jsi viděl majícího dva rohy - to jsou králové Médie a Persie.“

Tento verš popisuje jak povahu panující lásky k zevnějšnostem, tak i její formu a prostředky projevu v lidských myslích a jejich životech. V této konotaci znamenají „králové“ všechny zvrácené pravdy, které prohlašují, že pravá hodnota lidského života je

v jeho závislosti na fyzickém životním aspektu, jak se projevuje během pozemského života a života v negativním stavu. „Médie“ označuje vnější mysl, která převrací všechny ryzí pravdy, přicházející z Niterné mysli, a „Persie“ označuje duševnost, která je zfabrikována z těchto zvrácených pravd všech těch, kdo jsou lapeni v negativním stavu.

Verš dvacátý první:

„A kozel je království Řecka. Větší roh, který je mezi jeho očima, je první král.“

Tento verš reflektuje ryzí formu a projev hlavní vládnoucí sebelásky, založené na vnější mysli, zfabrikované ze všech hrozných přesvědčení totality zel a nepravd v jsoucnu a bytí. „Řecko“ v této zvláštní konotaci odráží to, že zevní mysl, která neobsahuje nic z dobra a nic z pravdy, ale jen nejzazší panující lásku k sobě s vyloučením každého a čehokoli jiného. Takový je hlavní účel takové lásky - vyloučit z této lásky vše a všechny jiné. Toto označuje větší roh mezi očima. První král znamená její hlavní nepravdu, která prohlašuje, že není jiné lásky, než láska k sobě samému s vyloučením každého a všeho jiného.

Verš dvacátý druhý:

„A jako zlomený roh a čtyři, které vyvstaly na jeho místě, povstanou z národa čtyři království, ale ne s jeho mocí.“

Tento verš ve své zvláštní konotaci označuje, že jakmile se pevně ustanoví hlavní vládnoucí láska k sobě s vyloučením všeho a každého jiného, zfabrikují se z ní čtyři hlavní hrozná přesvědčení ve formě falešných náboženství, která vyvěrají z potřeby uctívat toto sebe sama jako jediného nejzazšího stvořitele a boha. To, že neměly tutéž moc, znamená, že tato čtyři hlavní pseudonáboženská přesvědčení, existující v zóně vymístění, budou mezi sebou bojovat o svá panství a nadřazenost. Tento boj oslabí počáteční vynalézavý a mocný pud sebelásky před tím, než se plně a účinně ustaví v lidských životech.

Verš dvacátý třetí:

„A v pozdější době jejich kralování, kdy přestupníci dosáhnou své plnosti, povstane král mající ohavné rysy, jenž rozumí zlověstným intrikám.“

Situace popsaná v tomto verši nastane krátce před eliminací negativního stavu. Ze shora uvedených čtyř hrozných přesvědčení vyvstane nové přesvědčení a nepravda, jež bude mít přístup k pojetím Nového zjevení a jejich porozumění a použije tyto ideje a pojetí pro své vlastní destruktivní a ohavné účely.

Verš dvacátý čtvrtý:

„Jeho síla bude mocná, ale ne z jeho vlastní moci, bude hrozivě ničit a bude vzkvétat a prospívat; zničí mocné a také svaté lidi.“

Tento verš popisuje veškerou sílu, velikost, moc i panství, které toto přesvědčení bude mít nad lidmi, protože své ideje ukradlo z Nového zjevení. Zvrácením těchto idejí bude toto pseudonového zjevení s to panovat bezkonkurenčně, bude úspěšné, rozrůstající se a

rozšiřující se do bodu, že vše ostatní bude zahrnuto do tohoto pseudonového zjevení a mnozí lidé, kteří mají přístup k Novému zjevení, budou svedeni a ovládnuti přitažlivostí, velkou přístupností a úspěšností pseudonového zjevení.

Verš dvacátý pátý:

„Svou Istivostí způsobí, že se klamu bude dařit v jeho rukách; a ve svém srdci se bude velebit. Zničí mnohé v jejich rozkvětu. Povstane i proti Princi princů; ale bude zlomen bez lidské ruky.“

Tento verš značí, že ukradené ideje z Nového zjevení, jež budou zahrnuty do pseudonového zjevení, budou takové síly přesvědčivosti, že každý bude podveden, pokud bude v dosahu této nové pseudonauky. To povede k ustavení kondice, v níž se toto pseudonové náboženství a jeho pseudonauka prohlásí za jedinou absolutní pravdu. Tato situace povede k podkopání víry mnohých lidí, kterým bude vlastní pravá idea Nového zjevení. Pseudonové zjevení bude prohlašovat, že je pravým zjevením, které přichází od pravého Nejvyššího a že pravé zjevení je pseudozjevením, které přichází z pekel. Když toto nastane a přijmou to mnozí, bude konec negativního stavu na dosah. Božská prozřetelnost Nejvyššího zasáhne a přivede konec všech ohavností a ošklivostí aktivovaného a panujícího negativního stavu v lidských myslích.

Verš dvacátý šestý:

„Vidění o večerech a ránech, které bylo pověděno, je pravdivé; proto zapečet' to vidění, neboť se vztahuje na mnoho dní v budoucnosti.“

Tento verš značí, že je zjevena pravda o negativním stavu, reprezentovaném slovem „večer“, a o pravé povaze pozitivního stavu, reprezentovaného slovem „ráno“, jakož i o Novém zjevení, přicházejícím od Nejvyššího, i o falešném zjevení, založeném na ideách Nového zjevení, které negativní stav využívá, aby navždy zničil stav pozitivní. Rčení „proto zapečet' toto vidění“ znamená, že každé zjevení obsahuje mnohé aspekty, které jsou použitelné ve svém celku na jednu zvláštní dobu, kondici, stav či událost, ale že každá doba a kondice vyvolává odlišný význam a výklad každého takového zjevení. Výrok „neboť se vztahuje k mnohým dnům v budoucnosti“ znamená, že každý aspekt Nového zjevení bude splněn a přinese plody v pravý čas v náležitě době, za správných okolností, a jakmile se naplní, bude také dostupný k pochopení na úrovni vědomé lidské mysli.

Verš dvacátý sedmý:

„A já, Daniel, jsem zeslábl a na mnoho dní onemocněl; poté jsem vstal a vykonával povolání u krále. Žasl jsem nad tím viděním, ale nikdo mu nerozuměl.“

Tento verš znamená, že je pro lidskou mysl nemožné pochopit úplnou hloubku všech aspektů každého zjevení, protože to je všezahrnující pro všechny časy a ne-časy, pro všechna místa a ne-místa a pro všechny události, které se odehrají ve veškerém Stvoření a v celé zóně vymístění. Jakmile se to uzná, lze oddělit či izolovat jeden aspekt tohoto zjevení, který je relevantní vlastní době. To označuje výrok: „poté jsem vstal a vykonával povolání u krále“. Uvědomění, že každé vidění či zjevení má nekonečné možnosti výkladu, je velmi obtížné přijmout lidskou myslí, a tudíž lidská mysl žasne, jelikož ať se snaží jakkoli usilovně pochopit nutnost pro takový všeobsahující význam každého

zjevení, nemůže toto pochopení ze stanoviska vnější mysli dosáhnout.

A to je jeden z mnoha aspektů významu a výkladu této kapitoly v Danielovi, jak je použitelný na současný duchovní stav věcí v zóně vymístění a na této planetě. Ze zřejmých důvodů je to jen stručné vysvětlení tohoto aspektu, které stačí podat představu toho, o co se vůbec jedná.

Současná duchovní situace v negativním stavu je taková, že panující láska sebe sama a láska k tomuto světu (k zevnějšnostem) velmi zřetelně převládá v lidských myslích a bezkonkurenčně vládne všemu v lidských životech až do krajnosti. Zájem o duchovní záležitosti v mnohých případech buď zcela chybí, nebo je povrchní, nebo lidé jsou zaneprázdněni pseudoduchovními záležitostmi zdeformovaných názorů, filosofii, nauk, obřadů, pojmání jim odpovídajících náboženských či spiritualistických trendů či doslovných pojetí reinkarnace a snah předpovídat budoucnost.

A ačkoli jsou nyní ideje Nového zjevení po nějaký čas k dispozici lidem na této Zemi, tito se k nim buď zcela otočí zády, nebo je využívají a chápou způsobem, který se hodí jejich nejnižším potřebám. To je nebezpečná situace, protože buduje vhodný základ pro nové pseudozjevení, popsané v kapitole osmé Proroka Daniela, aby se mohlo uchytit v lidských myslích a uspět ve svých zkázonosných cílech.

Dokud se tato situace nenapraví a nespraví a dokud jistý nutný počet lidí nebude ochoten přijmout Nové zjevení do svých srdcí, bude se vyžadovat uskutečnění drastických opatření dle Božské prozřetelnosti Nejvyššího, jak se to reflektuje na konci verše dvacátého pátého, kapitoly osmé Proroka Daniela: „Ale bude (to jest nové pseudozjevení) zlomen bez lidské ruky.“

Tento spisovatel vážně doufá, že tomuto nešťastnému obratu událostí lze zabránit, jelikož není nic konečného v zákonech božské prozřetelnosti a všechny takové výroky, jaké byly právě výše citovány, odrážejí potencialitu toho, aby se taková drastická opatření uplatnila, pokud si lidé v negativním stavu ze své svobodné vůle zvolí vyvolat nutnost uskutečnění těchto drastických opatření.